

TOTEM

A photograph of a town with a prominent church tower and a large rainbow in the sky. The church tower is yellow with a dark roof and a clock face. The rainbow is a vibrant spectrum of colors, arching from the right side of the frame towards the left. The town is visible in the foreground and middle ground, with various buildings and trees. The sky is a pale, hazy blue.

č.4/ roč. X

ÚVODNÍ SLOVO

Před několika dny skončil školní rok a začaly prázdniny a já přicházím s dalším číslem našeho oběžníku. Opět se v něm podíváme, co se v období od minulého Totemu ve středisku událo. Pro toto číslo jsem měl vymyšlené téma, které jsem avizoval na konci minulého čísla,

ale od jedné čtenářky jsem dostal podnět a článek k jinému tématu. Vypravíme se na jeden čekatelský kurz, který úspěšně absolvovali čtyři naši skauti. Dnes se opět vrací rubrika Otázka Totemu, tentokrát s úspěšnými absolventy tohoto čekatelského kurzu. Pokud

máte i vy nějaké nápady na články a myslíte si, že bych je mohl vydat v Totemu, napište mi na redakční mail. Nyní už vám popřeji příjemné prožití prázdnin, případně dovolených, pokud máte a také příjemné počtení.

ALBI

OBSAH TOTEMU

Úvodní slovo a obsah totemu	2
Oddíl Meďátek	3
Oddíl světlušek	4
Oddíl Slunečnic	5
Oddíl vlčat	6
Oddíl Mohykánů	6
Roverský kmen	7
Střediskové dění	9
Čarodějnice	9
Okresní kolo Závodu vlčat a světlušek ..	10
Krajské kolo Závodu vlčat a světlušek ..	12
Téma čísla	14
Otázka Totemu	15
Slovo závěrem a tiráž	17

ODDÍL MEŽÁTEK

Během jarních schůzek jsme si povídali o lesních zvířátkách, stromech nebo například lučních květinách. Dozvěděli jsme se tedy spoustu nového. Svoje znalosti jsme si procvičovali pomocí her a chybět nemohly ani různé soutěže, zejména na Mezinárodní den dětí jsme

si jich užili do syta. Také se nám povedlo odhalit téma tábora, kterým jsou – chvíle napětí – Šmoulové. Na závěrečné schůzce jsme od nich našli sladké překvapení a vzkaz, že se na nás budou těšit na táboře. Na pomoc si nás znenadání zavolal dokonce sám

Hurvínek, který s námi strávil celou výpravu. Naučili jsme ho si mýt ruce před jídlem a spolu s Bábinkou jsme Hurvínkovi ukázali, jak si namazat chleba. Máníčka nás i Hurvínka naučila si zavazovat tkaničky a se Spejblem jsme zase zatloukali hřebíky. K obědu si každý opekl svůj vuřt, pro hodně z nás to bylo dokonce poprvé, co jsme si ho sami upekli. Po obědě jsme si zahráli šipkovanou po okolí Dobrušky a u klubovny jsme si ještě změřili síly v tom, co jsme se na výpravě naučili. Poté už jsme se rozešli za svými rodiči, kteří už na nás nedočkavě čekali.
Mája

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Tyto měsíce pro nás byly opět v duchu přípravy na skautské závody. Snažily jsme se s holkami dohnat, co bylo třeba. V květnu jsme se zúčastnily skautských závodů, o kterých se dozvíte více

v dalším článku. V červnu jsme se pomalu chystaly na konec školního roku a s ním i na nadcházející prázdniny a tábor. Už jsme mohly polevit v učení a více si hrát a zkoušet nové věci. Jako poslední byla

výprava do Pekla, o které se dozvíte více níže. Tak nám skončil další společný rok. Teď už se těšíme na tábor a pak hurá do dalšího skautského roku.

Za oddíl světlušek Anička

Výprava z Nového Hrádku do Nového Města nad Metují

Zastavily jsme se na vyhlášení docházky a na vytvoření svých ideálních ostrovů z přírodnin. A proto, že jsme došly do Nového Města brzy, zůstaly jsme ještě chvíli v parku u Sokolovny. Po čtvrté hodině jsme nasedly do autobusu a vrátily se zpět do Dobrušky. I přesto, že nám počasí úplně nepřálo a byla docela zima, se myslím výprava vydařila a povedl se nám tak ukončit školní rok.

Za oddíl světlušek Anička

Jako poslední setkání před táborem nám sloužila výprava, která se konala 23. června. Sešly jsme se o půl osmé na zastávce Laichterova a autobusem jsme dojely na Nový Hrádek. Odtamtud jsme se zašly podívat na zříceninu hradu Frymberk a pak jsme pokračovaly směrem k Pekelskému údolí. V průběhu cesty měly Světlušky za úkol

zakreslovat svou cestu. Při chůzi i při odpočinkových pauzách jsme hrály různé hry. Když jsme došly do Pekla, byl akorát čas oběda, posilnily jsme se a vydaly se podél řeky do Nového Města.

ODDÍL SLUNEČNÍC

Čas utíká rychle, skoro tak rychle jako utíkají děti na táboře s ešusem pro oběd.

Je tu další číslo Totemu a další informace o činnosti našeho oddílu.

24. dubna jsme slavily den svatého Jiří, patrona skautů a skautek. Oblékly jsme se do krojů a hrdě reprezentovaly naše skautské já. Skauti, kteří navštěvují gymnázium, se v hojném počtu sešli před školou a udělali tradiční fotku. A když jsme u těch tradic, proběhl čarodějnický průvod s májkou. Myslím, že se nám letos čarodějnice obzvláště vyvedla.

Plánovaly jsme výpravu do útulku, ale vedoucí od nás jely vypomáhat na letošní

závody světlušek a vlčat a proto jsme musely výpravu přesunout. Dále jsme se také aktivně účastnily brigád na výrobu podsad a podlážek. Jednu jsme dokonce zvládly vyrobit úplně samy na schůzce. Za námi je předtáborová výprava, kterou jsme prožili společně s Mohykány v Deštém v Orlických horách. Výpravu jsme si i přes mírnou nepřízeň počasí moc užily a už se těšíme na společný tábor do Sopotnice, který celý náš skautský rok završí. Hezké prázdniny za celý oddíl Slunečnic přeje Verča

ODDÍL VLČAT

Na začátku měsíce května se náš oddíl zúčastnil okresního kola Závodu Vlčat a Světlušek v Mělčanech u Dobrušky. Zde se hlídky umístily na

6., 4., 3. a postupově 1. místě. Na krajském kole ZVaS v Novém Městě nad Metují byla poté tato hlídka na místě čtvrtém.

V pátek 22.6. se konala závěrečná oddílová schůzka, jejíž součástí byla tradičně dražba, při které mohla Vlčata proměnit své mince sbírané po celý rok za hodnotné předměty. Mimo jiné se zde objevily různé potřeby pro pobyt v přírodě, vařiče a mnoho dalších. Dále bylo odměněno Vlče s nejvyšší účastí. Letos se jím stal Matyáš Gottwald s 38 navštívenými akcemi ze 40 celkových. Ke konci schůzky bylo také prozrazeno letošní téma tábora. Potok

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Od posledního čísla Totemu se toho stalo opravdu mnoho. V sobotu 19. května jsme se vydali na výpravu do Broumovských skal. Byla dvojdenní až do neděle. Ve čtvrtek 31. května, což byl také poslední květnový den, jsme měli oddílovou schůzku, jejíž hlavní náplní bylo luštění šifer a poté pečení masa na ohni. Ale vzhledem k tomu, že všichni hrozně moc rádi cestujeme a chodíme po horách, hned v sobotu po

oddílovce, což bylo 2. června, jsme se vydali na jednodenní výpravu na nejvyšší horu České republiky, Sněžku. V červnu nás čekala ještě jedna výprava. Ta byla společná se Slunečnicemi a konala se ve dnech 23. až 24. června. Tentokrát jsme se vypravili do Deštného v Orlických horách, konkrétně jsme se usadili na louce nedaleko Diecézního centra života mládeže Vesmír. Zde jsme hráli hry a různé aktivity

pohybové i vzdělávací. Ptáte se: „Proč jste jeli na výpravu společně se Slunečnicemi?“ Odpověď je jednoduchá. Tato výprava byla totiž předtáborová, neboť tentokrát jedeme se Slunečnicemi na společný tábor. Ten se bude konat ve dnech od 1. do 14. července v Sopotnici nedaleko Potštejna. Tak to bude asi všechno. Doufám, že se Vám náš článek líbil. Přeji Vám hezké léto. Za oddíl Mohykánů, Wiki

ROVERSKÝ KMEN

Roverská voda

Sobota, 26. května roku 2018, 4:30 ráno, dobrušská autobusová zastávka, osm lidí, osm krosen, jedna kytara. Přesně tak začala výprava Roverů a Rangers do západních Čech.

Kupodivu nikdo nezaspal, a tak se můžeme v plném počtu vydat na cestu. Do Hradce autobusem, poté vlaky, abychom se po krásných osmi hodinách jízdy dostali do naprosto zapadlé obce Tršnice nedaleko Chebu. Ale svůj význam to samozřejmě má - máme zde možnost nalodit se do půjčených kanoí (tzv. Vyder) a vydat se dále po řece Ohři. Počasí přeje, na nevyzpytatelný konec května je teplo jak v

polovině léta. Voda nějaká také je, místy olej, místy drobné peřejky. Okolo příroda, větve stromů můžeme sem tam i fyzicky pocítit, než vyladíme řízení naší občasně „soulodi“. Co víc si přát. První den stanujeme v Kynšperku nad Ohří, v kempu patřícímu naší půjčovně Dronte. Těsně před cílem zdoláváme první jez,

kde háčci rozhodně suší nezůstávají, u jedné kanoe si koupel dopřává i kormidelník. Nutno však říct, že to byl jediný záludnější jez našeho tří denního vodního putování. Večer si nadšenci do frisbee hází, poté

zapalujeme oheň, Adam ladí kytaru, ostatní hlas. Druhý den vyplouváme do Lokte. Řeka zde hrad pěkně obtéká, díky tomu máme tedy krásný výhled ze všech stran. Tentokrát zrazujeme Dronte a zakempujeme se v jiném vodáckém tábořišti kousek za Loktem. Byla by škoda se po tak hezkém místě trochu neprojít, a tak se večer vydáváme vstříc městským uličkám.

Poslední den na vodě nás mají hned zkraje čekat přeje - chvíli to opravdu jede svižněji, ale žádná divočina to není, po nedlouhé době volíme soulod'. Vždyť máme celý den na to dojet do Karlových Varů. Cestou si ochočujeme pár kachen a

dalších opeřenců, někteří se vykoupu (dobrovolně), jiní se opalují, prostě makačka. Dobrá nálada nás neopouští. I přes blbnutí, koupání a oběd na mělčině však brzy narážíme na civilizaci a paní z břehu nám informují, že se skutečně blížíme cíli. Míra překvapení se však ještě zvyšuje, když sjedeme jez a za ním je naše půjčovna, tedy naše konečná stanice. Tak náhlý konec nikdo nečekal. Nezbyvá než se rozloučit s kanoemi, vzít krosny a vyrazit asi dvacet minut podél řeky do Klubu vodáků Karlovy Vary, kde nás čeká poslední noc. I Karlovy Vary si samozřejmě musíme projít, dáme tedy jeden BANG!, a poté už se navlékáme do nejlepšího oblečení, co máme a vyrážíme do víru velkoměsta. Kluci jsou žízňiví a Adam čichá přes

svůj chytrý telefon dešť, a tak my holky svolíme, že se usadíme v nějakém příjemném podniku, když nás potom vezmou ještě na kolonádu. Přislíbeno, domluveno - příjemné podniky v Karlových Varech nepochybně jsou, avšak dělané spíše pro ruské bohaté nadšence. Necháváme si poradit jedním místním, který nás pro změnu nasměruje do cenově přívětivějšího - pajzlu. Směr však máme

dobrý, nějaká hodná paní nás odhadne a přesměruje do Restaurace U Kubrychtů. Konečně podnik dle našeho gusta. Když dešť ustane a žaludky jsou uspokojeny, vydáváme se na kolonádu, která má v přítmí ještě lepší kouzlo. Všichni už jsou snad spokojeni, a tak můžeme jít zpět do kempu, kde okamžitě odpadáme. Poslední den se ještě jednou vydáváme do města, koupit nějaké ty oplatky, abychom nepřijeli s prázdnou. Po třinácté hodině už vyrážíme vstříc našim domovům, do kterých se nám podaří dostat do osmé večerní. Na závěr bych ráda řekla velké DÍK Jěnovi a Máje za organizaci, protože bez nich bychom se mohli tak leda plácet v Brtvě :-)

Tak snad zase někdy příště...

Za RaR Hanča

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

Čarodějnice

Je 30. dubna 2018 a u kluboven se krátce po 18.

hodině začínají houfovat skauti v krojích. Krátce před půl sedmou zaznívají první instrukce, vyzývající k tomu, aby se skauti a skautky po jednotlivých oddílech vyfotili a poté následovalo řazení na společnou fotografii. Po skončení focení už jsme se začali chystat do dvojstupu a za májkou jsme v pořadí čarodějnice, transparent, skauti, skautky, vlčata, světlušky, meďátka vyšli na náměstí, kde jsme měli májku postavit. Kupodivu i letos se nám podařilo

májku postavit a lana z ní shodit, už jen utemovat pomocí kůlů a můžeme odejít do parku. Opět ve stejném pořadí tentokrát za Valankou, která nám vyhrávala do kroku pochodové písně. Po příchodu do parku vzplál čarodějnický oheň, na kterém byla upálena čarodějnice a který ukončil oficiální část a rozproudil zábavu.

Myslím, že se akce podařila a už se na ní opět za rok těším.

Albi

Okresní kolo Závodu vlčat a světlušek

Je 12. května 2018 kolem 7. hodiny ranní a u skautských kluboven v Domašínské ulici se začínají shromažďovat vlčata a světlušky se svými vedoucími. Dnes nastává pro všechny tyto děti den D, na který po celý rok trénovaly. Ano, asi za hodinu začíná Závod vlčat a světlušek. Po shromáždění jdeme svižným krokem přes kopec Trojice do Mělčan a dále na „příměšťák“, kde už se připravují ostatní účastníci závodů. Jedná se o vlčata a světlušky z Rychnova nad Kněžnou, Vamberka, Kostelce nad Orlicí a Opočna. Dohromady se závodů účastnilo 22 hlídek, 11 chlapeckých a 11 dívčích. Po slavnostním nástupu se postupně hlídky vydávají

na start. Dobrušské žluté hlídce vlčat patří startovní číslo 1, červené číslo 5, modré číslo 8 a zelené číslo 11. Hlídky světlušek měly startovní čísla počínaje 16 a dobrušská hlídka Žabiček měla číslo 18, Berušky měly 20, Veverky 23 a Ještěrky 25. Vlčácké hlídky startovaly 15 minut po sobě

a hlídky světlušek, které běžely proti nim startovaly 10 minut po vlčácké hlídce též po 15 minutách. Na trati závodníky čekalo 9 disciplín, ve kterých měly prokázat své znalosti z oblastí např. První pomoc, Orientace v přírodě, Vlast a skauting a jiných. Pro hlídky, které zrovna nebyly na trati byl připraven doprovodný program, kde se mohly vyřadit při střelbě z luku, na provazové houpačce a dalších atrakcích. Po doběhnutí všech hlídek následoval opět nástup a na něm byly vyhlášeny výsledky. Jako první z dobrušských hlídek byla vyhlášena hlídka Berušek na 10. místě z 11 zúčastněných. Další vyhlášenou družinou světlušek byly Žabičky na

7. místě. Nedlouho po nich nastoupila první vlčata, a to žlutá hlídka, která se umístila na 6. místě. Poté přišla na řadu zelená hlídka vlčat na 4. místě, následována červenou hlídkou na 3. místě. Tyto všechny hlídky nepostoupily do krajského kola závodu. Do krajského kola závodu tedy postoupily z druhých míst

světlušek a od vlčat modrá hlídka. Po skončení vyhlášení následovaly fotky hlídek s cenami a poté odchod zpět ke klubovně, kam jsme se dostali cca v 17 hodin.

Veverky z Dobrušky a 2. hlídka z Vamberka a z prvních míst postoupily dvě dobroušské hlídky, konkrétně Ještěrky od

Postupujícím hlídkám jsem popřál hodně štěstí v krajském kole za týden v Novém Městě nad Metují. A co se týče zhodnocení akce: myslím si, že se vcelku vydařila. Jediné co mě mrzelo byl déšť, těsně před doběhem posledních hlídek. Už teď se těším na další ročník. Albi

Krajské kolo Závodu vlčat a světlušek

Je pátek 19. května a na parkovišti u autobusové zastávky Laichterova v Dobrušce se kolem 17. hodiny sešla skupinka 11 světlušek a 5 vlčat s jejich vedoucími, kteří postoupili ze základního kola. Poté, co jsme si odložili spacáky a karimatky do auta jsme se vydali autobusem do Nového Města nad Metují, kde ve škole v Komenského ulici jsme se ubytovali. Po večeri z vlastních zásob se závodníci vydali na zahájení a hned je čekala první disciplína, při níž se dověděli o tom, jaké téma je pro toto kolo závodu vybráno. Je to 100 let od vzniku Československa a účastníci se náhle ocitli v roce 1918, kdy vzniklo Československo, a dostali

první úkol. Po školním dvoře byly rozházené šifry a rébusy, a ty nejprve holky a následně i kluci museli luštit. Po jejich vyluštění následovala večerka. Druhý den jsme vstali a po snídani jsme se přesunuli do skautského areálu, kde nás čekal další nástup a poté už start do závodu.

Kluci měli startovní číslo 3, Ještěrky číslo 12 a Veverky číslo 22. Ke každé hlídce byl přidělen doprovod z jiného střediska a to tím způsobem, že v každé třídě spali dvě závodní hlídky a ty si prohodili doprovody „do kříže“. Já jsem se tedy vydal na trať s hlídkou kluků z Jičína, která měla číslo 7. Celá trať měřila asi 4 kilometry a závodníky čekalo 8 stanovišť. Nejprve u pana Bati si vyzkoušeli manuální zručnost, poté ošetřovali zraněné ve druhé světové válce a takto to pokračovalo dál až do doby po roce 1989, kdy je zastavila dopravní kontrola a vyzkoušela hlídky z dopravních značek. Po doběhu do cíle jsme si vyzkoušeli různé atrakce doprovodného programu, a

to například skok do neznáma, běh na gumě, apod. Po doběhu posledních účastníků jsme se navečeřeli a odebrali zpět do školy. Po krátkém odpočinku nás ještě čekala kulturní vložka v podobě filmu Páni kluci v místním kině. Po jeho skončení jsme se vrátili do našeho dočasného domova a usnuli, před poslední disciplínou, která nás čekala v neděli na školním dvoře. Další den byla neděle a po probuzení a sněžení

snídaně už hlídky čekají na poslední disciplínu, během které se dostávají do roku 2018 a musí ještě určit pár (zhruba 20) rostlin a živočichů.

Po tomto jsme se převlékli do kroje a uklidili třídu, ve které jsme spali a vynesli si věci na dvůr, kde nás už čekal poslední nástup. Všechny hlídky zde popřáli Republice ke 100 letům, a poté už následovalo vyhlášení. První z dobrušských hlídek byly vyhlášeny Veverky na 7. místě, hned poté Ještěrky

na 6. místě v kategorii holek. Kluci se umístili na 4. místě v kategorii kluků. A kdo že to ty závody vyhrál? Žraloci z Hradce Králové a Konvalinky z Náchoda. Tyto dvě hlídky postoupili do celostátního kola závodu, které se bude konat třetí víkend v září v Kostelci nad Černými Lesy. Myslím si, že se akce po všech směrech vydařila a že můžeme gratulovat všem třem našim hlídkám k dobrému umístění.

Albi

TÉMA ČÍSLA

Dobrušťáci na Arboru

Od února do června proběhl desátý ročník čekatelského kurzu Arbor Vitae. Je to kurz víkendový, bez letního běhu, pořádaný především pro Královéhradecký kraj. Takže pokud chcete jet na pořádný zážitkový kurz, nemáte čas o prázdninách a zároveň chcete mít dekret ještě před táborem, jsme ideální volba.

Z dobrušského střediska se už v minulých letech Arboru Vitae zúčastnilo několik odvážlivců, mezi nimi Verča Bělinová – Viky, Adam Čuda, Kristýnka Obršálová nebo Ondra Langr, takže nejsme pro Dobrušťáky žádnou novinkou. Letos poprvé ale z Dobrušky přišly přihlášky od maximálního možného počtu účastníků. Aby měl

kurz co největší přínos a možnosti sdílení zkušeností byly co největší, přijímáme mezi účastníky maximálně 4 lidi z jednoho střediska. Pokud se jich přihlásí víc, středisko samo musí vybrat, kdo z přihlášených svou přihlášku stáhne. Kluci naštěstí nic takového řešit nemuseli, přihlásili se totiž přesně čtyři. Tonda

Novák, Martin Obršál, Ondra Šrůtek – Šrot a Martin Štěpánek – Obelix. Vyplnili včas přihlášky, vytvořili svá motivační videa a všichni čtyři byli na kurz přijati.

Pro absolvování Arbor Vitae je nutné naplnit čekatelské kompetence a splnit několik požadavků, většina z nich je zkrátka daná vzdělávacím řádem Junáka. Každý účastník musí být ideálně na všech víkendech od začátku do konce, zúčastnit se aktivně všech programů, a především vytvořit projekt pro vlastní víkendovou výpravu a tu pak zrealizovat. Programy na víkendech by mu k tomu měly pomoci a předat všechno, co čekatel potřebuje vědět.

Kluci se všech úkolů
zhostili a poprali se s nimi
se ctí. Prošli spolu s jiným
skautským hrdinou
dvacátým stoletím od druhé
světové války až po
Sametovou revoluci.
Zjistili, jak špatně na tom
tehdy skauti byli a jak
skvěle se máme teď.
Ukázali, že umí přemýšlet i

jednat, Martin si začal psát
deník, převzali
zodpovědnost za své činy i
výtvoř, nezalekli se
fyzických ani psychických
výzev, potkali Billa. Asi
před měsícem pak úspěšně
obhájili své projekty a
dobrušské středisko získalo
čtyři zbrusu nové

čekatelské odznaky. Dobrá
práce!
My už klukům jen přejeme,
aby jim vydrželo nadšení,
které mají, a humor, kterým
nás mnohdy překvapovali,
aby dál chtěli vést děti a
pracovat s nimi, aby
nezklamali důvěru, kterou
jim s čekatelským
odznakem propůjčuje naše
hnutí. Jak říkal Bill,
neustrnout a pokračovat dál
ve Stoupání na horu.
Dobrušské středisko může
být na své nové čekatele
náležitě pyšné a my
doufáme, že dá klukům
dostatek prostoru, výzev a
zodpovědnosti, aby mohli
nabyté zkušenosti co
nejdříve zužitkovat v praxi.
Hodně zdaru!
Za tým ČK Arbor Vitae
Kukačka

OTÁZKA TOTEMU

Úspěšní čekatelé z kurzu Arbor Vitae

Jak jsem již zmínil na
začátku v otázce dnešního
Totemu jsem si vybral
kluky, kteří úspěšně
absolvovali čekatelský kurz
Arbor Vitae, o němž se nám
rozešla jedna členka jeho
týmu výše. Zeptal jsem se
jich na tyto otázky:

1. Co ti dalo to, že jsi složil
čekatelskou zkoušku?
2. Použiješ nebo už jsi
použil něco z toho, co ses

dověděl na čekatelském
kurzu v oddíle?

3. Jak bys zhodnotil
čekatelský kurz, který jsi
navštívil?

A zde jsou jejich odpovědi:

Martin Obršál (1. zprava)

1. Složení čekatelské
zkoušky mi dalo poznání v
mnoha směrech, co se týče
skautských výchovných
metod, plánování výprav či

jiných oddílových akcí a
nebo samotnou organizaci
výpravy se vším všudy.
Shrnu bych to asi tak, že
kupu věcí jsem se
dozvěděl, nějaké už jsem
věděl a něco jsem si mohl
vyzkoušet i v praxi, tzn. že
nějaké ty zkušenosti také
přibýly.
2. No tak samozřejmě se
budu snažit využít co
nejvíce věcí, které jsem se

dozvěděl. Je pravda, že spousta informací, které do nás "hustili" byla spíše taková, řekl bych teoretická, v praxi téměř k ničemu. A co jsem už použil? No jelikož součástí čekatelské zkoušky bylo i naplánování a uskutečnění třídní výpravy, což nás tam také učili, tak už jsem v podstatě něco použil.

3. Čekatelský kurz, který jsem absolvoval bych hodnotil velmi pozitivně. I přesto, že tento kurz byl pouze na 4 víkendy bez žádného letního tábora tzn., že přednášek, kterých jsme se museli účastnit a úkolů, které jsme museli plnit, bylo opravdu hodně, aby se to za takový krátký časový úsek dalo stihnout, tak jsem si kurz velice užil. I když jsem se často na víkendy netěšil a byl jsem velice rád, že už to mám za sebou, tak jsem rád, že jsem tuhle první, řekl bych už takovou fakt vzdělávací skautskou etapu, mohl začít právě na

tomto kurzu jménem Arbor Vitae.

Doufám, že za dva roky budu moci pohovořit o vůdcovském kurzu, který snad opět bez problémů složím.

Antonín Novák (1. zleva)

1. Spoustu nový rad a ponaučení.
2. Ano. Například to, že nemusím vždy složitě vymýšlet hry, ale můžu použít nějakou knížku, kde jsou hry popsány a jen si je upravit podle své potřeby.
3. Nevím, jaké jsou ostatní kurzy, ale tento se mi líbil a to nejen proto, že byl o víkendech, ale i proto, že to nebylo jen samé učení a učení, ale i trochu těch her (kterými jsme se taky učili). No prostě ho doporučuji.

Ondra Šrůtek (2. zprava)

1. Nové nápady, motivaci k výchově, lepší chování
2. Jistě, něco určitě ano.
3. Navštívil jsem kurz Arbor Vitae, kurz bych

hodnotil velice kladně.

Instruktoři byli milí a ve většině případů vyhověli a bez problému odpověděli na jakýkoli dotaz. Kurz nebyl těžký na udělání, nebo-li složení kompetencí. Kurz bych doporučil.

Martin Štěpánek (2. zleva)

1. Spoustu nových přátel, nové možnosti a jiné uvažování o Skautu.
2. Nejvíce, co používám v oddíle je, že se snažím být jejich dobrý vzor. Tak jak byly mí vedoucí vzorem pro mne, tak bych byl rád já vzorem svým svěřencům.
3. Jel jsem na Arbor Vitae. Nejdříve jsem se bál, ale dokázal jsem to. Tento kurz má i hlubší smysl. I když trval jen 4 víkendy, tak jsme toho dost dokázali. Vyšli jsme Sněžku a i hrály hry a při těch hrách jsme se učili, takže to bylo zajímavé a užitečné. Tenhle kurz jen doporučuji.

Na společné fotografii mimo kluků, jejichž pozice je v závorce za jménem, je i Pavel Žalský (Dingo) a klečící autorka předchozího článku Kateřina Žalská (Kukačka). Všem čekatelům děkuji za rozhovor.

Albi

SLOVO ZÁVĚREM

Právě jste dočetli další číslo našeho občasníku. Doufám, že jste se alespoň něco zajímavého dozvěděli a už se těšíte na další číslo, které bude věnováno prázdninovému dění ve středisku, tedy hlavně o táborech.

TIRÁŽ

Redakční rada: Jiří Hanousek (Albi) (hanousekjiri18@gmail.com)

Redakční mail: obeznik.totem@email.cz

Přispěli: Jiří Hanousek, Markéta Luštinová (Mája), Anna Karnoldová, Petr Potoček (Potok), Veronika Dyntarová, Vojtěch Sobotka (Wiki), Hana Benešová, Kateřina Žalská (Kukačka)

Autoři Fotografií: Kateřina Voglová, Johana Gregorová, Kateřina Potočková, Petr Krahulec, Jan Chmelař, archiv

Tisková a gramatická korektura: Jiří Novák (Ifik)

Fotografie na úvodní stránce: Duha nad Dobruškou, autor Petr Potoček